

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๕

วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๖๗ ตริ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ตริ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ความเป็นมา

ศาลแพ่งธนบุรีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ (ผู้ร้อง) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๓/๒๕๕๑ ระหว่างบริษัทเงินทุนเศรษฐกิจ จำกัด โจทก์ นายวานิชย์ สุรพงษ์วิฑูรย์ กับพวก จำเลย เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยมีประเด็นหลักดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตริ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

สำหรับประเด็นแรกนั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้แล้ว เช่น ในคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔/๒๕๕๒ เรื่อง ศาลจังหวัดสงขลาส่งข้อโต้แย้งของจำเลย (นายเกรียงศักดิ์ แซ่เล่า)

ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๕ - ๑๐/๒๕๕๔ เรื่อง พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคารจำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ กรุงเทพธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่ เป็นต้นว่า กฎ ข้อบังคับ และประกาศที่ออกโดยองค์กรซึ่งไม่เป็นองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ นั้น ไม่มีสถานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ พิจารณาแล้วเห็นว่าประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ มีคุณลักษณะเป็นเพียงกฎหรือข้อบังคับ ไม่ใช่ “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามความหมายของมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ และให้ยกคำร้องในส่วนนี้

ประเด็นที่สองมีอยู่ว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุนธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวมีข้อความดังนี้

“มาตรา ๒๖ การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

“มาตรา ๒๗ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง”

“มาตรา ๒๘ บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

“บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้”

“มาตรา ๒๙ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

“กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

“บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

“มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

“ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

“การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

“มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า หลักการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ นั้น เป็นหลักการที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน โดยได้หยิบยืมแนวความคิดมาจากรัฐธรรมนูญของประเทศทางตะวันตกบางประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ความจริงคำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” แม้แต่ในประเทศที่เป็นเจ้าตัวเองก็ยังไม่มีความหมาย เนื้อหาสาระ หรือขอบเขตที่แน่นอนชัดเจน และยังคงเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอยู่อย่างกว้างขวาง ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปัจจุบัน จะรับรองหลักการนี้ก็ตาม แต่ก็ไม่ได้นิยามคำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ไว้ ณ ที่ใด จึงต้องถือว่าเป็นเรื่องรัฐธรรมนูญปล่อยให้เป็นการหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการ ที่จะพัฒนาส่งเสริมหลักการนี้ให้เป็นรูปธรรมขึ้นมา อย่างไรก็ดี ในชั้นนี้อาจกล่าวได้อย่างกว้างๆ ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” หมายความว่าเกียรติยศพิเศษของบุคคลอันเนื่องมาจากหรือที่ติดฝักอยู่กับคุณสมบัติความเป็นมนุษย์ของบุคคลนั้น ซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของมนุษย์ที่แตกต่างจากสภาพความเป็นทาสหรือความเป็นสัตว์เดรัจฉาน การที่ มาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติให้องค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้น เป็นหลักการที่ห้ามมิให้รัฐดำเนินการใดแก่บุคคลในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม ดูหมิ่น หรือบั่นทอนเกียรติยศของบุคคลในฐานะที่เป็นมนุษย์ เมื่อวิเคราะห์ข้อความในพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ แล้ว จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นมาตรการบางประการที่กำหนดไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขเยียวยาปัญหาทางเศรษฐกิจและการเงินของประเทศ โดยส่วนรวม และปราศจากการเลือกปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นไปตามหลักสากลในการแก้ไขปัญหาเช่นเดียวกัน กล่าวคือ มาตรา ๖๗ ทวิ แห่งพระราชกำหนด ๑ ซึ่งกำหนดผลทางกฎหมายของการควบหรือรวมกิจการของสถาบันการเงินเข้าด้วยกันว่า ไม่เป็นการโอนใบอนุญาตของบริษัทเดิมไปเป็นของบริษัทใหม่ นั้น หาได้เป็นการละเมิดหรือบั่นทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ร้องตามที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น แต่ประการใดไม่ ในทำนองเดียวกัน มาตรา ๖๗ ตริ ซึ่งบัญญัติว่า การโอนกิจการของบริษัทให้แก่สถาบันการเงินอื่น เมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ “โดยการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกขึ้นต่อสู้ตามตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่าการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ที่จะได้รับการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังบุคคลอื่นตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น หาได้ทำให้ศักดิ์ศรีหรือเกียรติยศความเป็นมนุษย์ของลูกหนี้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เสื่อมหรือลดลงแต่ประการใดไม่ ดังนั้น มาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ แห่งพระราชกำหนด ๑ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นผลทำให้ลดหรือเสื่อมเสียต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ร้อง ซึ่งเป็นลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ถูกระงับการดำเนินกิจการด้วยเหตุที่กำลังประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง แต่ประการใด และย่อมไม่มีข้อความใดที่เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ของผู้ร้อง

สำหรับมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญที่ผู้ร้องยกขึ้น อ้างอิงอีกด้วยนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ ของรัฐธรรมนูญว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย และต่างก็กล่าวถึงสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เท่านั้น บทบัญญัติทั้ง ๔ มาตราที่กล่าวนี้ไม่มีข้อความที่ครอบคลุมไปถึงสิทธิและเสรีภาพอื่นใดที่ไม่ได้รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือในคำวินิจฉัยใดๆ ของศาลรัฐธรรมนูญ การที่ผู้ร้องจะอ้างว่ามีการละเมิด มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญได้ก็ต่อเมื่อผู้ร้องสามารถแสดงให้เห็นว่าสิทธิที่ตนอ้างว่าถูกละเมิดนั้น เป็นสิทธิที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญหรือในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ ได้แก่ สิทธิและเสรีภาพที่กล่าวถึงในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ถึงมาตรา ๖๕ รวมตลอดถึงสิทธิของบุคคลผู้ตกเป็นจำเลยหรือผู้ต้องหาตามบทบัญญัติต่างๆ ในหมวด ๘ ที่ว่าด้วยศาล เท่านั้น แต่สิทธิเหล่านี้

ไม่รวมถึงสิทธิที่เกิดหรือสืบเนื่องมาจากสัญญา ความตกลง หรือนิติกรรมอื่นใดที่กระทำกันระหว่างบุคคลภายใต้บังคับของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือกฎหมายอื่น

การที่มาตรา ๖๗ ทวิ แห่งพระราชกำหนด ฯ บัญญัติว่า การควบกิจการเข้าด้วยกันไม่มีผลเป็นการโอนใบอนุญาตของบริษัทเดิมไปเป็นของบริษัทใหม่ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่เป็นการจำกัดหรือกระทบกระเทือนสิทธิใดๆ ของบุคคลที่รัฐธรรมนุญรับรองไว้ แต่เป็นการวางระเบียบเพื่อกำกับ ควบคุม และกำหนดผลทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบกิจการระหว่างสถาบันการเงินเข้าด้วยกัน อันเป็นเรื่องที่รัฐเห็นว่า เป็นความจำเป็นที่ต้องดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายแก้ไขเยียวยาปัญหาทางเศรษฐกิจการเงินของประเทศ

ในทำนองเดียวกัน มาตรา ๖๗ ตริ ซึ่งบัญญัติว่า การโอนกิจการของบริษัทให้แก่สถาบันการเงินอื่น เมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ “โดยการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกขึ้นต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า สิทธิของลูกหนี้ที่พึงจะได้รับการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังบุคคลอื่น นั้น เป็นสิทธิที่รับรองไว้ในมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิใช่เป็นสิทธิที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือในคำวินิจฉัยใดของศาลรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การที่มาตรา ๖๗ ตริ จำกัดตัดสิทธิของลูกหนี้ที่จะได้รับการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ นั้น จึงมิใช่เป็นการจำกัดตัดสิทธิใดที่รัฐธรรมนุญรับรองไว้ และไม่เป็นการละเมิดมาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญอย่างมากที่สุดก็อาจจะถือได้แต่เพียงว่าเป็นการกำหนดข้อยกเว้นจากมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยกรณีเช่นว่านี้ มิใช่เป็นกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่เป็นกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายสองฉบับที่มีศักดิ์เช่นเดียวกันอาจขัดหรือแย้งกันเอง อย่างไรก็ตาม การกำหนดข้อยกเว้นดังกล่าวเป็นเรื่องที่มาตรา ๖๗ ตริ สามารถกระทำได้โดยชอบ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีศักดิ์ระดับเดียวกันกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และไม่มีผลเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

สำหรับประเด็นสุดท้ายที่ว่า มาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตริ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตริ มีข้อความในทำนองเดียวกันกับมาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ตามลำดับ) ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าไม่มีผลเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิเสรีภาพใดๆ ของบุคคลตามที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญหรือในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นได้นั้น จึงมีอาจถือได้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตริ ที่กล่าวเป็นการละเมิด มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญ แต่ประการใด

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าว จึงวินิจฉัยว่า

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ ไม่เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่จะให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

๒. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ และมาตรา ๖๗ ตริ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตริ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐

นายสุจินดา ยงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ